

Dünya gözüyle Allah'ı görmek

Vahdettin Bey: “Ahmed b. Hanbel’in, rü’yasında Allah’ı gördüğünü, Allah’ın kendisine Kur’ân okumasını emrettiğini söylüyorlar. Bu sahîh midir? Sahîhse nasıl olur? Oysa biliyoruz ki Allah’ı yalnız Peygamber Efendimiz (asm) mi’racda görmüş; Hazret-i Mûsâ da (as) kelâmına mazhar olmuş!”

Cenâb-ı Allah’ın (cc) müşâhede edilmesi ve görülmesi mü’minlere dünyada değil; Cennette vâkî olacağı müjdelendir. Dünyada ise Mukaddes Varlığı ilimle öğrenilir, bilinir, îman ve ibâdet edilir. Dünyâda gaybî olarak O’nun varlığına ve birliğine îman eden, İnşallah âhirette O’nu görmeye hak kazanmıştır.

Dünyâda Cenâb-ı Hakk’ın künh-ü Zâtını görmek ise sahip olduğumuz gözler ile imkân dışıdır. Çünkü gözlerimizin görme özelliği, boyutu, eb’adı, çapı, görüş ufku ancak yaşadığımız âlemdeki maddî ve cismânî şeyleri görebilecek mâhiyettedir. Çıplak bir görüşle güneşe bir süre baktığımızı farz etsek gözlerimiz kamaşmakta; daha da ilerisi, kör olma tehlikesiyle yüz yüze gelmekteyiz. Güneşin aydınlığını ve nûrunu görmekten âciz kalan gözlerimizin, daha dakîk ve daha lâtîf nûrânî varlıkları, meselâ cinleri, melekleri ve rûhânîleri ise tamamen göremediğini biliyoruz.

Şu halde “şiddet-i zuhûr” sâhibi bir Varlık olarak bütün zaman ve mekânı kuşatmış olan, yani varlığının veâ€ˆtâbir câizse—ortada oluşunun şiddetinden dolayı gözlerin kamaşmış bulunduğu Vâcip Teâlâ’yı dünya gözlerimizle aslâ göremeyiz, göremediğimiz için gözlerimizi ne körlükle ve ne de basîretsizlikle itham edemeyiz. Cenâb-ı Hakk’ın kelâmı bu konuda tereddüde yer vermeyecek ölçüde nettir: “Gözler O’nu göremez! O ise bütün gözleri görür. O Latîf’tir, Habîr’dir”²

O’nu görmek isteriz tabîî ki. Âhirette O’nun müşâhedesine doyamayacağımızı sahîh haberlerden öğrendikçe içimizi derin bir haşyet ve muhabbet kaplıyor. Bu rü’yet lûtfu ise âhiret için tebşîr edilmiştir ve İnşallah bütün ehl-i îmâna O’nun rü’yeti Cennette nasîp ve müyesser olacaktır.

Hazret-i Mûsâ Aleyhisselâm Tûr-ı Sînâ’da Cenâb-ı Hakk’ın kelâmına mazhar olurken

O’nu rü’yete, yani görmeye şiddetli bir iştîyâk duyar ve bu iştîyâkını aynı şiddet ve niyâzla hemen O’na iletir. Ancak kelâmına mazhar olan bir Peygamberin, mazhariyet ânında bile O’nu görmesi mümkün olmaz! Allah’ın kelâmından dinleyelim: “Rabb’i onunla konuşunca, Mûsâ: ‘Rabbim, bana kendini göster, Sana bakayım!’ dedi. Allah: ‘Sen beni aslâ göremezsın! Ama şu dağa bak, eğer o yerinde kalırsa sen de beni görürsün!’ buyurdu. Rabbi dağa tecellî edince onu yerle bir etti. Ve Mûsâ baygın düştü. Kendine gelince, ‘Yâ Rabbi, Sen Münezzehsin! Sana tevbe ettim! Ben iman edenlerin ilkiyim!’ dedi.”³

Burada; rü’yete mazhar olamayan bir Peygamber’in, rü’yet talebinden sonra söylediği sözler gayet dikkat çekicidir: Allah’ı tesbih ve tenzih ediyor; tevbe ediyor ve îman edenlerin ilki olduğunu beyan ve ikrar ediyor. Yani tam bir “mü’min” sıfatını yansıtan ve gösteren ifâdeler. Bu, bizim dimağımıza şu hakîkatı perçinliyor: Dünyâda îmân! Peygamber için de, ümmet için de! Âhirette ise İnşaallah rü’yet!

Peygamber Efendimizin (asm) Mi’racda Cenâb-ı Hakk’ın kelâmına ve rü’yetine mazhar⁴ oluşu ise, eşsiz bir hâdisedir ve sırf O’na mahsustur. Seyyid’ül-Enbiyâ oluşu, Hâtem’ül-Enbiyâ oluşu, Fahr-i Kâinât ve Ferîd-ü Kevn-ü Zaman oluşu hiç şüphesiz, Resûlullah Efendimizin (asm) mi’racda bütün ümmeti, bütün sâlih kullar ve bütün hayat sahibi varlıklar adına Cenâb-ı Hak ile görüşmesini ve mülâkatını gerekli kılmıştır.

Allah’ı rü’yâda görmekle ilgili bir takım sâlih insanlar hakkında gelen rivâyetlere gelince; bu tür rivâyetleri ne inkâr etmeli, ne de fevkalâde büyütmeli! Allah’ın künh-ü Zâtını gözler göremediği gibi, rü’yâda rûhen görmek de imkân dışıdır.

Ancak bir lütf-u ilâhî ve bir rahmet eseri olarak Cenâb-ı Hakk’ın, kulunu, rü’yâsı içinde, binler perdeler gerisinden bir isminin veyâ bir sıfatının nûruna mazhar kılması mümkün ve vâki olabilir.

Dipnotlar:

1- Bedüzzaman, Lem’alar, S. 351

2- En’âm Sûresi, 6/103

3- A’râf Sûresi, 7/143

4- Sözler, S. 518